



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Jany Jedličkové a soudců Mgr. Milana Procházky a JUDr. Tomáše Foltase, Ph.D., v právní věci žalobce **Společenství vlastníků jednotek Příční 19, Brno**, se sídlem v Brně, Příční 19, zast. Ing. Romanem Vašinou, daňovým poradcem se sídlem v Brně, Skorkovského 3058/50, proti žalovanému **Finančnímu ředitelství v Brně**, se sídlem v Brně, nám. Svobody 4, o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně ze dne 6.6.2007, č.j. 9378/07-1200-701996, **se z r u š u j e** pro nezákonnost a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 9.200,- Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Ing. Romana Vašiny, daňového poradce se sídlem v Brně, Skorkovského 3058/50.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou ze dne 10.8.2007 se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 6.6.2007, č.j. 9378/07-1200-701996, kterým byl změněn předchozí platební výměr na daň z příjmů právnických osob (rozhodnutí Finančního úřadu Brno I ze dne 13.9.2004, č.j. 193611/04/288913/4153), jímž byla žalobci vyměřena daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2003 ve výši 5.890,- Kč, tak, že základ daně podle § 20 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „ZPD“), zaokrouhlený na celé tisícikoruny Kč dolů činí 21.000,- Kč, daň ze základu daně uvedeného

na řádku 1 s použitím sazby 31% činí 6.510,- Kč, rovněž tak daň z řádku 2, celková daňová povinnost, vyměřená daňová povinnost a rozdíl. Dále bylo stanoveno, že neuhrazenou částku vyměřené daně ve výši 620,- Kč je žalobce povinen zaplatit, pokud nebude uhrazena jiným způsobem, na účet Finančního úřadu Brno I ve stanovené lhůtě.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného je mimo jiné uvedeno, že žalobce je právnickou osobou vzniklou ve smyslu zákona č. 72/1994 Sb., kterým se upravují některé spoluvlastnické vztahy k budovám a některé vlastnické vztahy k bytům a nebytovým prostorům a doplňují některé zákony (zákon o vlastnictví bytů – dále jen „zákon o vlastnictví bytů“), jeho předmětem činnosti je správa domů. Společenství vlastníků jednotek je s účinností od 31.12.2001 považováno za poplatníka, který nebyl zřízen nebo založen za účelem podnikání jež je definován v ust. § 18 odst. 3 ZDP. V řádném daňovém přiznání za rozhodné zdaňovací období žalobce vykázal základ daně ve výši 179,- Kč, z tohoto přiznání správci daně vyplynuly pochybnosti, které vyjádřil ve výzvě k odstranění pochybností podle § 43 odst. 1 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „daňový řád“). Žalobcem předložené doklady byly správcem daně vyhodnoceny tak, že základ daně má být správně ve výši 19.460,- Kč. Společenství vlastníků jednotek od počátku existence této právní formy do 31.12.2001 účtovaly v soustavě podvojného účetnictví podle tehdy platného zákona č. 563/1991 Sb., o účetnictví, v návaznosti na účtovou osnovu a postupy účtování pro podnikatele. Soustava podvojného účetnictví byla jediným východiskem pro správnou evidenci složitého fungování společenství vlastníků jednotek. Pro objasnění situace vydalo Ministerstvo financí ČR ve spolupráci s Ministerstvem pro místní rozvoj ČR sdělení č. 48 ve Finančním zpravodaji č. 11/2000, ze kterého vyplývá, že z hlediska podvojného účetnictví se vychází z předpokladu, že společenství, které se zabývá pouze správou domu, nemá vlastní jmění (kapitál), spravuje pouze majetek vlastníků jednotek, finanční prostředky poskytnuté vlastníky jednotek jsou pro společenství cizími zdroji na úhradu správy domu a služeb spojených s užíváním bytů, jde o přijaté zálohy, způsob stanovení a placení záloh na úhradu nákladů (výdajů) vychází ze stanov a z titulu správy domu a zprostředkování služeb nevznikne z činnosti společenství hospodářství výsledek. Od 31.12.2001 je společenství vlastníků jednotek považováno za poplatníka, který nebyl zřízen nebo založen za účelem podnikání, tj. za tzv. neziskovou organizaci. V důsledku změny ustanovení § 9 zákona o účetnictví bylo možno po předchozím rozhodnutí shromáždění společenství vlastníků jednotek od 1.1.2002 účtovat v soustavě jednoduchého účetnictví podle Opatření č.j. 281, 283/77 411/2000 ze dne 9.11.2000, kterým se stanoví postupy účtování pro účetní jednotky účtující v soustavě jednoduchého účetnictví (dále jen „Opatření“). Před rozhodnutím, zda mělo být účtováno v soustavě jednoduchého účetnictví, bylo nezbytné kvalifikovaně zvážit i závažný dopad na daňové povinnosti právnické osoby k dani z příjmů. Tyto dopady vyplývají přímo z vedeného účetnictví. Ministerstvo financí ČR ve spolupráci s Ministerstvem pro místní rozvoj ČR vydalo aktualizované sdělení č. 46 ve Finančním zpravodaji č. 5 - 6 /2002, č.j. 281/55 462/2002, upozornilo na nepříznivý dopad jednoduchého účetnictví vyplývající přímo z právních předpisů, a to tak, že pokud společenství vlastníků jednotek bude účtovat v soustavě jednoduchého účetnictví, je nutné respektovat i daňový režim pro zjištění základu daně, a to včetně všech výhod a nevýhod. Je nutné vzít v úvahu, že zdanitelným příjmem právnické osoby je i finanční příspěvek jednotlivých členů společenství poskytovaný jako záloha na činnost a správu společných prostor a služby poskytované s užíváním jednotek (přijaté zálohy v peněžním deníku). Zdanitelným příjmem jsou i úhrady nájemného od nájemců společných částí domu nebo nebytových prostorů ve spoluvlastnictví vlastníků jednotek. Citované sdělení

vychází z obecně platných právních předpisů, a to § 23 odst. 10 ZDP, podle něhož se pro zjištění základu daně vychází z účetnictví vedeného podle zákona o účetnictví, základem daně ve smyslu ust. § 23 odst. 1 téhož zákona je rozdíl, o který příjmy, s výjimkou příjmů, které nejsou předmětem daně a příjmů osvobozených od daně, převyšují výdaje (náklady), a to při respektování jejich věcné a časové souvislosti v daném zdaňovacím období, dále upravený podle zákona o dani z příjmů. Zjednodušeně lze říci, že základem daně se rozumí rozdíl mezi zdaňovanými příjmy a souvisejícími daňově uznatelnými výdaji. Pro zjištění základu daně se u poplatníků, kteří účtují v soustavě podvojného účetnictví vychází z hospodářského výsledku a u poplatníků, kteří účtují v soustavě jednoduchého účetnictví z rozdílu mezi příjmy a výdaji, tedy rozdílu mezi všemi účtovanými příjmy a výdaji. Rozdíl mezi příjmy a výdaji je údaj, který se uvádí na řádku 10 daňového přiznání k dani z příjmů právnických osob zcela v souladu s citovaným ustanovením § 23 odst. 1 ZDP, neboť z tohoto ustanovení se vychází. Z předložené účetní závěrky vyplývá, že v příjmech byly účtovány zálohy do fondu oprav ve výši 67.600,- Kč, úrok z vkladu na běžném účtu 179,- Kč, ve výdajích byly zúčtovány platby z fondu oprav ve výši 45.980,- Kč a bankovní poplatky 2.160,- Kč. Z rozdílu mezi příjmy a výdaji se vychází pro stanovení základu daně, kterým se podle § 23 odst. 1 ZDP rozumí rozdíl mezi zdaňovanými příjmy a souvisejícími daňově uznatelnými výdaji. Předmětné příjmy nelze podřadit do skupiny nezdaňovaných příjmů (tzn. příjmů, které nejsou předmětem daně, příjmů od daně osvobozených, případně nezahrnovaných do základu daně), proto správce daně kvalifikoval příjmy dosažené společenstvím jako příjmy, které jsou předmětem daně, s výjimkou účtovaného příjmu úroku z vkladů na běžném účtu, jenž není předmětem daně z příjmů právnických osob ve smyslu ust. § 18 odst. 4 písm. c) ZDP. Správce daně při vyčíslení základu daně pochybil, když účtované příjmy 67.600,- snížil o prokázané výdaje v celkové výši 48.140,- Kč, tj. včetně výdajů na bankovní poplatky. Podle ust. § 24 odst. 1 a odst. 3 a zejména ustanovení § 25 odst. 1 písm. i) ZDP, nelze uznat výdaje související s příjmem, který není předmětem daně. V tomto případě se jedná o výdaj související s úroky z vkladů na bankovním účtu ve výši 2.160,- Kč (bankovní poplatky). Tyto nelze uznat za výdaje na dosažení, zajištění a udržení příjmů, neboť souvisí s příjmem, který není předmětem daně. Bankovní poplatky jsou přímým výdajem vznikajícím v souvislosti s existencí a provozem běžného účtu (jedná se o přímé výdaje jednoznačně určitelné); úroky jsou na druhé straně příjmem (prospěchem) vznikajícím ze stejného důvodu v závislosti na konkrétním vztahu finančních prostředků tohoto účtu. Proto jsou-li ze zdanění vyloučeny příjmy z takového prospěchu, nelze uznat pro daňové účely ani související výdaje, a to i přesto, že výše výdajů za bankovní poplatky běžně výrazně převyšují samotnou výši příjmů z úroků z vkladů na bankovním účtu. Zmírnění takového negativního dopadu na neziskové subjekty zákonem o daních z příjmů není řešeno.

Ve včas podané žalobě žalobce uvedl, že žalovaný nevzal v úvahu, že společenství vlastníků jednotek spravuje svěřené finanční prostředky vlastníků jednotek, které skládají členové společenství pouze na náklady spojené se správou společných částí domů a pozemků. Jestliže někdo spravuje svěřené finanční prostředky, pak složení těchto finančních prostředků na jeho účet nemůže být považováno za nabytí majetku tímto společenstvím, tedy ani za jeho příjmy podléhající dani, neboť nakládá s cizím majetkem, a to bez ohledu na formu vedeného účetnictví. Toto tvrzení žalobce opírá nejenom o ekonomickou postatu věci, ale i o znění ustanovení § 18 ZDP, které říká, že předmětem daně jsou příjmy (výnosy) z veškeré činnosti a z nakládání s veškerým majetkem (dále jen „příjmy“), není-li dále stanoveno jinak. Složení spravovaných cizích finančních prostředků není ani příjmem společenství ve smyslu tohoto zákona, prostředky nejsou jeho majetkem, tedy ani předmětem

daně. Žalovaný se opakovaně opírá o právně nezávazná vysvětlující stanoviska svého nadřízeného orgánu, aniž by je sám porovnal s ekonomickou realitou podnikání společenství vlastníků jednotek a zněním stanov společnosti. Žalovaný argumentuje opatřením FMF pro vedení jednoduchého účetnictví a hovoří o přijatých zálohách jako zdanitelných příjmech. Opomíjí však, že takto pojatá záloha, musí být zálohou nebo-li dílčí platbou předem za vlastní činnost účetní jednotky. Svěřené cizí finanční prostředky, jak hovoří stanovky žalobce, takovou zálohou nejsou a nikdy nemohou být. Při tomto pojetí by pak například byly zdanitelným příjmem u banky vklady vkladatelů na své účty, nebo u advokátů a notářů finanční prostředky jejich klientů svěřené do úschovy. Při výkladu žalovaného by docházelo k absurdním situacím, kdy jednotliví členové žalobce vkládají své již zdaněné finanční prostředky do fondu oprav a svěřují je do správy, žalovaný by je jako příjem označil za příjem zdanitelný (tedy podruhé zdanil) a členové žalobce by rozhodly o použití zůstatku na účtu fondu oprav k zateplení budovy, což je běžná situace. Zateplení budovy je však zcela jednoznačně technickým zhodnocením ve smyslu ZDP, a ve smyslu téhož zákona pak není ani v jednoduchém účetnictví výdaj na technické zhodnocení považován za výdaj daňově uznatelný. Bankovní úroky jsou příjmem plynoucím z toho, že banka má k dispozici hotovost na vkladovém účtu a s touto v mezích daných bankovní legislativou může podnikat. Za to náleží majiteli vkladu odměna – bankovní úrok. Výše úroku je mimo obchodní politiku jednotlivých bank dána zejména dobou, kdy banka tyto peníze má bezpečně k dispozici. Proto jsou např. úroky u termínovaných vkladů s výpovědní lhůtou vždy vyšší než u běžných účtů, kdy banka předem neví, ve který okamžik vkladatel své peníze bude požadovat. Výše bankovního úroku je dána úrokovou sazbou a vždy je počítána z výše zůstatku vkladu. Bankovní poplatky jsou ze strany vkladatele vynakládány jako odměna bance za to, že vede a spravuje bankovní účet, poskytuje tedy vkladateli službu. Žádná položka sazebníku bankovních poplatků však není odvislá od výše zůstatku vkladu. Z toho plyne, že v případě bankovních poplatků se nejedná o výdaje jednoznačně slučitelné s bankovními úroky, ale o výdaje s úroky ekonomicky vůbec nijak nesouvisející. Daná problematika byla již v dřívější minulosti předmětem několika článků a diskusí, nikoliv však sporů, odborníků a je obecně považována za společensky vyřešenou, tvrzení žalovaného je z tohoto pohledu překvapující. Žalobce dále uvedl příklad dvou vkladatelů, jejichž bankovní poplatky se budou řádově navzájem lišit, ačkoliv jejich úroky by byly totožné. Žalobcem nastíněný příklad tak vyvrací tvrzení žalovaného o jakékoliv souvislosti bankovních poplatků s dosaženou výší bankovních úroků. Argumentací se žalovaný rovněž nezabýval, nevyvrátil ji, pouze bez odůvodnění konstatoval slučitelnost příjmů a výdajů.

Na výzvu soudu se k žalobě vyjádřil žalovaný, přičemž použil argumentaci uvedenou v odůvodnění napadeného rozhodnutí, zdůraznil, že se jedná o posouzení dopadu zákonných předpisů na daňovou povinnost žalobce tak, jak odpovídá zjištěnému stavu ve věci samé, přičemž žalovaný předložil jasný výčet aplikovaných ustanovení dotčených zákonných předpisů interpretovaných podle zásad českého právního řádu a v souladu s ním. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby pro její nedůvodnost.

V rámci nařízeného jednání setrvali účastníci řízení na svých dosavadních procesních stanoviscích. Žalobce předložil soudu smlouvu o zřízení a vedení běžného účtu v KČ Komerční bankou a listinu nadepsanou jako předpis měsíčních plateb jednotlivých vlastníků bytových a nebytových v roce 2003 ze dne 30.12.2002. K tomu žalobce uvedl, že listiny nemohl předložit v rámci správního řízení, neboť k jejich předložení vyzván nebyl. V předpisu měsíčních plateb za rok 2003 jsou jednoznačně patrné zdroje a cíle jednotlivých

plateb. Uvedené platby nejsou zálohami, které by byly podrobeny dani, jak tvrdí žalovaný, nejedná se o zálohy na služby, ale i kdyby šlo o vklady do fondů, nebylo by možné, aby se tyto částky promítly do zdanitelných příjmů žalobce. Žalovaný uvedl, že bylo pouze na žalobci, aby v rámci daňového řízení předkládal podle něj relevantní důkazy. Nově předložené listiny nejsou sto vrátit zaujatý právní názor žalovaného na danou věc.

Krajský soud v Brně přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení předcházející jeho vydání, v mezích žalobních bodů. Po projednání věci soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Spor mezi účastníky řízení je veden pouze na rovině právní, skutkové okolnosti nejsou mezi účastníky řízení sporné, vyplývají z odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného, jakož i z obsahu připojeného správního spisu.

V rámci první žalobní námitky žalobce namítal, že správce daně nevzal v úvahu, že žalobce, jakožto společenství vlastníků jednotek, pouze spravuje svěřené finanční prostředky jednotlivých vlastníků jednotek, jež jsou skládány členy žalobce pouze na náklady spojené se správou společných částí domů a pozemků. Jelikož jde o cizí prostředky, žalobci pouze dočasně svěřené, nemůže se jednat o příjmy ve smyslu zákona o daních z příjmů a tedy zde absentuje předmět daně z příjmů.

Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobce je právnickou osobou vzniklou na základě zákona o vlastnictví bytů. Podle ust. § 9a odst. 4 tohoto zákona, ve znění platném pro projednávanou věc, platí, že společenství vlastníků jednotek může účtovat v soustavě jednoduchého účetnictví. Podle ust. § 15 odst. 1 citovaného zákona vlastníci jednotek jsou povinni přispívat na náklady spojené se správou domu a pozemku; pokud dohoda neurčuje jinak, nesou náklady poměrně podle velikosti spoluvlastnického podílu (§ 8 odst. 2).

Podle ust. § 15 odst. 2 věta první a druhá téhož zákona, k účelu uvedenému v odst. 1 skládají vlastníci jednotek předem určené finanční prostředky jako zálohy; výši záloh si určí vlastníci jednotek usnesením shromáždění dopředu tak, aby byly kryty předpokládané náklady, které bude nutné vynaložit v následujících měsících i v dalších letech.

Podle ust. § 15 odst. 4 věta první téhož zákona, pokud vznikla právnická osoba (§ 9), jsou finanční prostředky zálohově poskytnuté vlastníky závazkem právnické osoby vůči vlastníkům jednotek.

Podle stanov žalobce ze dne 6.5.2002, čl. VII odst. 2 písm. d) je člen společenství povinen zejména hradit stanovené příspěvky na výdaje spojené se správou domu a stanovené příspěvky na opravy, rekonstrukce a modernizace domu, a to poměrně podle velikosti spoluvlastnického podílu na společných částech domu, neurčuje-li písemná dohoda všech vlastníků jednotek jinak. Podle ustanovení téhož článku odst. 2 písm. e) stanov žalobce platí, že člen společenství je zejména povinen hradit stanovené zálohy na úhradu za služby a nedoplatky vyplývající z vyúčtování. Podle čl. IX odst. 1 stanov žalobce platí, že příspěvky a zálohy podle čl. VII bod 2 písm. d) a e) platí členové společenství měsíčně a v částkách a termínech stanovených shromážděním, a to na účet společenství, pokud shromáždění nestanoví jinak. Podle ustanovení čl. X odst. 1 stanov žalobce platí, že společenství spravuje

svěřené peněžní prostředky vlastníků jednotek, které skládají členové společenství na náklady spojené se správou společných částí domu a pozemku a zálohově na úhradu za služby.

Ze shora uvedeného vyplývá, že žalobce sporné prostředky pouze dočasně spravuje v souladu se zákonem a stanovami určeným účelem. Nejedná se tedy o příjem žalobce ve smyslu zvětšení jeho majetku, ale pouze o dočasné svěření finančních prostředků vlastníků bytových či nebytových jednotek.

Podle ust. § 18 odst. 1 ZDP platí, že předmětem daně jsou příjmy (výnosy) z veškeré činnosti a z nakládání s veškerým majetkem (dále jen „příjmy“), není-li dále stanoveno jinak.

Svěřené finanční prostředky vlastníků bytových či nebytových jednotek, které se nestaly vlastnictvím žalobce, nemohly být příjmem (výnosem) z činnosti žalobce či z nakládání s veškerým jeho majetkem, neboť šlo pouze o dočasně svěřené cizí prostředky a nikoliv o příjem či výnos (nabytí majetku). V dané věci proto absentuje předmět daně ve smyslu ust. § 18 odst. 1 ZDP. Jelikož absentuje předmět daně, nemůže obstát argumentace použitá žalovaným v odůvodnění jeho napadeného rozhodnutí poukazující především na ustanovení § 23 odst. 10 ZDP a účetní předpisy. Právní úvaha žalovaného by navíc zakládala nerovnost mezi společenstvími vlastníků jednotek podle toho, zda by zvolili možnost účtovat v soustavě jednoduchého účetnictví ve smyslu ust. § 9a odst. 4 zákona o vlastnictví bytů, či nikoliv.

Druhou žalobní námitku soud neshledal důvodnou. Argumentace žalobce použitá v odůvodnění napadeného rozhodnutí ohledně otázky, zda v případě bankovních poplatků lze tyto uznat za výdaje sloužící na dosažení, zajištění a udržení příjmů, je podle názoru soudu zcela přílehlavá a soud na ni zároveň odkazuje. Jestliže totiž zákon o daních z příjmů nezahrnuje v případě žalobce do předmětu daně příjmy z úroků z vkladů na běžném účtu ve smyslu ust. § 18 odst. 4 písm. c) ZDP, nelze ve smyslu ust. § 24 odst. 3 a § 25 odst. 1 písm. i) ZDP za výdaje (náklady) vynaložené na dosažení, zajištění a udržení příjmů pro daňové účely uznat výdaje (náklady) vynaložené na příjmy od daně osvobozené nebo nezahrnované do základu daně. Podle ust. § 25 odst. 1 písm. i) ZDP za výdaje (náklady) vynaložené k dosažení, zajištění a udržení příjmů pro daňové účely nelze uznat zejména výdaje (náklady) vynaložené na příjmy od daně osvobozené nebo nezahrnované do základu daně anebo na příjmy vyňaté podle mezinárodní smlouvy o zamezení dvojího zdanění. Bankovní poplatky mají přímou souvislost s úroky z vkladů na běžném účtu žalobce, neboť jak správně uvedl žalovaný, bankovní poplatky jsou přímým výdajem vznikajícím v souvislosti s existencí a provozem běžného účtu, na druhé straně úroky z vkladů na běžném účtu jsou příjmem vznikajícím ze stejného důvodu, tedy v souvislosti s existencí a provozem běžného účtu.

Ze shora uvedených důvodů soud postupem ve smyslu ust. § 78 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), napadené rozhodnutí žalovaného zrušil pro nezákonnost. Podle ust. § 78 odst. 5 s.ř.s. je právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku, v dalším řízení správní orgán vázán.

Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ust. § 60 odst. 1 s.ř.s.; žalobci, jelikož byl ve věci zcela úspěšný, přísluší právo na náhradu nákladů řízení v celkové částce 9.200,- Kč,

která se sestává z nákladů právního zastoupení, a to z odměny za tři úkony právní služby (převzetí zastoupení, sepsání žaloby, účast při jednání - §§ 7, 9 odst. 3 a § 11 odst. 1 vyhl.č. 177/1996 Sb.) v částce 2.100,- Kč za jeden úkon, z paušální částky náhrady výdajů za tři úkony právní služby ve výši 300,- Kč za jeden úkon (§ 13 odst. 3 cit. vyhl.). Náklady řízení tvoří také soudní poplatek za podání žaloby ve výši 2.000,- Kč.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí, které nabývá právní moci dnem doručení, lze podat opravný prostředek (kasační stížnost podle ust. § 102 a násl. s.ř.s.) do dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně prostřednictvím Krajského soudu v Brně. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 a § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Brně dne 14.7.2009

JUDr. Jana Jedličková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Dana Janků